

२०७२ जेष्ठ ०१ शुक्रबार १५-०५-२०१५ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुवन
“मीठे बच्चे- यादमा रहने मेहनत गन्यौ भने पावन बन्दै जान्छौ, अहिले बाबा तिमीलाई पढाइरहनु
भएको छ फेरि साथमा लिएर जानुहुन्छ ।”

प्रश्न:- तिमीले कुनचाहिँ सन्देश सबैलाई दिनु छ ?

उत्तर:- अब घर जानु छ त्यसैले पावन बन । पतित-पावन बाबाले भन्नुहुन्छ- मलाई याद
गन्यौ भने पावन बन्छौ, यो सन्देश सबैलाई देऊ । बाबाले आफ्नो परिचय तिमी
बच्चाहरूलाई दिनुभएको छ, अब तिम्रो कर्तव्य हो बाबालाई प्रत्यक्ष गर्नु । भनिन्छ पनि
सन शोज फादर (छोराले बुवाको नाम प्रख्यात गर्छ) ।

गीत:- मरना तेरी गली में

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले गीतको अर्थ सुन्यौ- बाबा हामी हजुरको रुद्र मालामा अवश्य उनिन्छौ ।
यो गीत भक्तिमार्गमा बनेको हो । जे पनि दुनियाँमा सामग्री छन्, जप-तप, पूजा-पाठ- यी सबै
भक्तिमार्गका हुन् । भक्ति रावण राज्य, ज्ञान रामराज्य । ज्ञानलाई भनिन्छ नलेज, पढाइ । भक्तिलाई
पढाइ भनिदैन । त्यसमा हामी के बन्नेछौ भन्ने कुनै उद्देश्य हुँदैन, भक्ति पढाइ होइन । राजयोग
सिक्नु, यो पढाइ हो । पढाइ एकै ठाउँमा विद्यालयमा पढिन्छ । भक्तिमा त जहाँतहाँ (दर-दर)
धक्का खान्छन् । पढाइ अर्थात् पढाइ । त्यसैले पढाइ राम्रोसँग पढ्नु पर्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्-
हामी विद्यार्थी हौं । धेरै छन् जसले आफूलाई विद्यार्थी सम्झ्दैनन्, किनकि पढ्दै पढ्दैनन् । न
बाबालाई बाबा सम्झ्दछन्, न शिवबाबालाई गति सद्गति दाता सम्झ्दछन् । यस्ता पनि छन् जसको
बुद्धिमा केही पनि बस्दैन, राजधानी स्थापना हुन्छ नि । वहाँ सबै प्रकारका हुन्छन् । बाबा
आउनुभएको हो नै पतितलाई पावन बनाउन । बाबालाई बोलाउँछन्- हे पतित-पावन आउनुहोस् ।
अब बाबा भन्नुहुन्छ- पावन बन । बाबालाई याद गर । हरेकलाई बाबाको सन्देश दिनु छ । यस
समय भारतवर्ष नै पतित दुनियाँ (वेश्यालय) छ । पहिले यही शिवालय थियो । अहिले दुवै ताज
छैनन् । यो पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ । अब पतित-पावन बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गन्यौ
भने तिमी पतितबाट पावन बन्नेछौ । यादमा नै मेहनत छ । धेरै कम छन् जो यादमा रहन्छन् ।
भक्त माला पनि थोरैको छ नि । धन्ना भगत, नारद, मीरा आदिको नाम छ । यसमा पनि सबै आएर
त पढ्दैनन् । कल्प पहिला ज-जसले पढेका थिए उनीहरू नै आउँछन् । भन्दछन् पनि, बाबा हामी
हजुरसँग कल्प पहिले पनि मिलन मनाएका थियौं, पढ्न अथवा यादको यात्रा सिक्न । अहिले बाबा
आउनुभएको छ तिमी बच्चाहरूलाई लैजान । सम्झाउनु हुन्छ तिम्रो आत्मा पतित छ त्यसैले
बोलाउँछौ- आएर पावन बनाउनु होस् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, पवित्र बन । बाबाले
पढाउनुहुन्छ, फेरि साथमा पनि लिएर जानुहुन्छ । बच्चाहरूको मनमा धेरै खुशी हुनुपर्छ । बाबा
पढाइरहनुभएको छ । कृष्णलाई बाबा भनिदैन । कृष्णलाई पतित-पावन भनिदैन । यो कसैलाई पनि
थाहा छैन- बाबा कसलाई भनिन्छ र फेरि उहाँले ज्ञान कसरी दिनुहुन्छ । यो तिमीले नै जान्दछौ ।
बाबाले आफ्नो परिचय बच्चाहरूलाई नै दिनुहुन्छ । नयाँ-नयाँ कसैसँग बाबाले भेट्नु हुन्न । बाबाले
भन्नुहुन्छ- सन् शोज फादर । बच्चाहरूले नै पिताको शो गर्छन् । बाबालाई अरू कसैसँग पनि भेट्नु
कुरा गर्नु छैन । हुन त अहिलेसम्म बाबा नयाँ-नयाँसँग भेटिदै रहनुहुन्छ । ड्रामामा थियो धेरै आए ।
सैनिक (मिलेट्री) हरूको लागि पनि बाबाले सम्झाउनुभएको छ । उनीहरूको उद्धार गर्नु छ ।

उनीहरूले पनि धन्दा त गर्नु नै छ । नत्र दुश्मनले आक्रमण गर्नेछन् । केवल बाबालाई याद गर्नु छ । गीतामा छ, जसले युद्धको मैदानमा शरीर छोड्छ, ऊ स्वर्गमा जान्छ । तर यसरी त जान सक्दैनन् । स्वर्ग स्थापना गर्नेवाला पनि जब आउनु हुन्छ तब नै जान्छन् । स्वर्ग के चीज हो, यो पनि कसैले जान्दैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरू ५ विकार रूपी रावणसँग युद्ध गर्छौ, बाबा भन्नुहुन्छ— अशरीरी भव । आफूलाई आत्मा निश्चय गरेर मलाई याद गर । अरू कसैले यस्तो भन्न सक्दैनन् ।

सर्वशक्तिमान् एक बाबा बाहेक कसैलाई भन्न सकिँदैन । ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई भन्न सकिँदैन । सर्वशक्तिमान् (अलमाइटी) एक नै बाबा हुनुहुन्छ । विश्वको सर्वोच्च सत्ता (वर्ल्ड अलमाइटी अथोरिटी), ज्ञानका सागर एक बाबालाई नै भनिन्छ । यी जुन साधु-सन्त आदि छन् ती हुन् शास्त्रहरूका अथोरिटी । भक्तिको पनि अथोरिटी भनिदैन । शास्त्रहरूका अथोरिटी हुन्, उनीहरूका सारा कुरा शास्त्रहरूमा आधारित छ । सम्झन्छन्— भक्तिको फल भगवान्‌ले दिनुहुन्छ । भक्ति कहिले शुरू भयो, कहिले पूरा हुन्छ, त्यो थाहा छैन । भक्तले सम्झन्छन्— भक्तिबाट भगवान् राजी हुनुहुन्छ । भगवान्‌सँग भेटने इच्छा रहन्छ, तर उहाँ कसको भक्तिबाट राजी हुनुहुन्छ ? अवश्य उहाँको नै भक्ति गरियो भने त राजी हुनुहुन्छ नि । तिमीले शंकरको भक्ति गरेर बाबा कसरी राजी हुनुहुन्छ, के हनुमानको भक्ति गरेमा बाबा राजी हुनुहुन्छ ? साक्षात्कार हुन जान्छ, बाँकी मिल्ने त केही होइन । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले हुन त साक्षात्कार गराउँछु, तर यस्तो होइन मसँग आएर मिल्छन् । होइन, तिमी मसँग मिल्छौ । भगत् भक्ति गर्छन् भगवान्‌सँग मिल्नको लागि । भन्दछन्— थाहा छैन भगवान् कुन रूपमा आएर मिल्नुहुन्छ । यसैले त्यसलाई भनिन्छ अन्धश्रद्धा । अहिले तिमी बाबासँग मिलेका छौ । जान्दछौ— उहाँ निराकार बाबा जब शरीर धारण गर्नुहुन्छ तब नै आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ— म तिम्रो बाबा हुँ । ५ हजार वर्ष पहिला पनि तिमीलाई राज्यभाग्य दिएको थिएँ, फेरि तिमीले ८४ जन्म लिनु पर्‍यो । यो सृष्टि चक्र घुमिरहन्छ । द्वापरपछि नै अरू धर्म आउँछन् । आ-आफ्नो धर्म आएर स्थापन गर्छन् । यसमा कुनै बडाईको (महिमा) कुरा छैन । बडाई कसैको पनि छैन । ब्रह्माको बडाई तब हुन्छ जब बाबा आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ । नत्र यिनले धन्दा गर्थे, यिनलाई पनि ममा भगवान् आउनुहुन्छ भनेर कहाँ थाहा थियो र । बाबाले प्रवेश गरेर सम्झाउनु भयो— कसरी मैले यिनमा प्रवेश गरें । कसरी यिनलाई देखाएँ— मेरो नै तिम्रो, तिम्रो नै मेरो, गरेर त हेर । तिमी मेरो मदतगार बन्छौ— आफ्नो तन-मन-धनबाट । त्यसको बदलामा तिमीलाई यो मिल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म साधारण तनमा प्रवेश गर्छु, जसले आफ्नो जन्महरूलाई जान्दैनन् । तर म कहिले आउँछु, कसरी आउँछु, यो कसैलाई थाहा छैन । अहिले तिमी देख्छौ— साधारण तनमा बाबा आउनुभएको छ । यिनीद्वारा हामीलाई ज्ञान र योग सिकाइ रहनुभएको छ । ज्ञान त धेरै सहज छ । नर्कको द्वार बन्द भएर स्वर्गको द्वार कसरी खुल्छ— यो पनि तिमीले जान्दछौ । द्वापरमा रावण राज्य शुरू हुन्छ अर्थात् नर्कको द्वार खुल्छ । नयाँ र पुरानो दुनियाँलाई आधा-आधामा राखिन्छ । अब बाबाले भन्नुहुन्छ— मैले तिमी बच्चाहरूलाई पतितबाट पावन हुने युक्ति बताउँछु । बाबालाई याद गर्‍यो भने जन्म-जन्मान्तरको पाप नाश हुन्छ । यस जन्मको पाप पनि बताउनु छ । याद त रहन्छ नि— के पाप गरेको थिएँ ? के-के दान पुण्य गरें ? यिनलाई आफू सानो हुँदाको थाहा छ नि । कृष्णको नै नाम हो सांवरा र गोरो, श्याम सुन्दर । त्यसको अर्थ कहिल्यै कसैको बुद्धिमा आउँदैन । नाम श्याम-सुन्दर भएर चित्रमा कालो बनाइ दिएका छन् । रघुनाथको मन्दिरमा देख्छौ— त्यहाँ पनि

कालो, हनुमानको मन्दिर हेर, सबैलाई कालो बनाइदिएका छन् । यो हो नै पतित दुनियाँ । अहिले तिमी बच्चाहरूमा फिक्छ- हामी सांवरबाट सुन्दर बनौं । त्यसको लागि तिमी बाबाको यादमा रहन्छौ । बाबाले भन्नुहुन्छ- यो अन्तिम जन्म हो । मलाई याद गर्नु भने पाप भस्म हुन्छ । जान्दछौ, बाबा आउनुभएको छ लिएर जान । त्यसैले अवश्य शरीर यहाँ छोड्छौ । शरीर सहित कहाँ लिएर जानुहुन्छ र । पतित आत्माहरू पनि जान सक्दैनन् । अवश्य बाबाले पावन बन्ने युक्ति बताउनु हुन्छ । भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुन्छ । भक्तिमार्गमा हुन्छ अन्धश्रद्धा । शिवकाशी भन्दछन्, फेरि भन्छन् शिवले गंगा ल्याउनु भयो, भागीरथबाट गंगा निकल्यो । अब पानी शिरबाट कसरी निस्कन्छ । भागीरथ माथि कतै पहाडमा बसेको छ र, जसको जटाहरूबाट गंगा आउँछिन् ! पानी जुन बर्सिन्छ, सागरबाट आएको हुन्छ, जसबाट सारा दुनियाँमा पानी जान्छ । नदीहरू त सबै तिर छन् । पहाडमा हिउँ (बरफ) जम्छ, त्यसबाट पनि पानी आउँदै रहन्छ । पहाडका गुफाहरूमा जुन पानी रहन्छ, त्यो फेरि कुवाहरूमा आउँदै रहन्छ । त्यो पनि वर्सातको आधारमा हुन्छ । वर्सात भएन भने कुवाहरू पनि सुक्छन् ।

भन्दछन् पनि- बाबा हामीलाई पावन बनाएर स्वर्गमा लैजानुहोस् । आशा नै स्वर्ग, कृष्णपुरीको हुन्छ । विष्णुपुरीको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । कृष्णका शिष्यले भन्छन्- जहाँ हेर कृष्ण नै कृष्ण । अरे, जबकि परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भने किन भन्दैनौ जहाँ हेरे पनि परमात्मा नै परमात्मा । परमात्माको शिष्यले फेरि यस्तो भन्छन् यो सबै उहाँको नै रूप हो । उहाँले नै यो सारा लीला गरिरहनुभएको छ । भगवान्ले रूप लिनुभएको छ, लीला गर्नको लागि । त्यसैले अवश्य अहिले लीला गर्नुहुन्छ । परमात्माको दुनियाँ स्वर्गमा हेर, त्यहाँ फोहोरको कुनै कुरा हुँदैन । यहाँ त फोहोर नै फोहोर छ र फेरि यहाँ भन्छन् परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । परमात्माले नै सुख दिनुहुन्छ । बच्चा जन्म्यो सुख भयो, मरेमा दुःखी हुन्छन् । अरे, भगवान्ले तिमीलाई चीज दिनु भयो फेरि लिनु भयो भने यसमा तिमीले रुने के आवश्यकता छ ! सत्ययुगमा यो रुने आदिको दुःख हुँदैन । मोहजित राजाको दृष्टान्त देखाइएको छ । यी सब हुन् भूटा दृष्टान्त । त्यसमा कुनै सार छैन । सत्ययुगमा ऋषि-मुनि हुँदैनन् । र यहाँ पनि यस्तो कुरा हुन सक्दैन । यस्ता कुनै मोहजित राजा हुन सक्दैनन् । भगवानुवाच- यादव, कौरव, पाण्डव के गर्दैछन् ? तिम्रो बाबासँग योग छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमी बच्चाहरूद्वारा स्वर्ग बनाउँछु । अब जो पवित्र बन्छ, ऊ पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छ । कोही पनि भेटियो भने उनीहरूलाई यो भन- भगवान् भन्नुहुन्छ म एकलाई याद गर । मसँग प्रीत लगाऊ अरू कसैलाई याद नगर । यो हो अव्यभिचारी याद । यहाँ कुनै जल आदि चढाउनु छैन । भक्ति मार्गमा यी धन्दा आदि गर्दा याद गर्थ्यौ नि । गुरुहरूले पनि भन्छन्, मलाई याद गर, आफ्नो पतिलाई याद नगर । तिमी बच्चाहरूलाई कति कुरा सम्झाउँछु । मुख्य कुरा हो, सबैलाई सन्देश देऊ- बाबा भन्नुहुन्छ म एकलाई याद गर । बाबा अर्थात् भगवान् । भगवान् त निराकार हुनुहुन्छ । कृष्णलाई सबैले भगवान् भन्दैनन् । कृष्ण त बच्चा हुन् । शिवबाबा यिनमा नभएको भए तिमी हुन्थ्यौ ? शिवबाबाले यिनीद्वारा तिमीलाई गोद लिनु (एडाष्ट गर्नु) भयो । आफ्नो बनाउनु भयो । यिनी माता पनि हुन्, पिता पनि हुन् । माता त साकारमा हुनुपर्छ नि । उहाँ त हुनुहुन्छ नै पिता । त्यसैले यस्ता-यस्ता कुरा राम्रोसँग धारण गर ।

२०७२ जेष्ठ ०१ शुक्रबार १५-०५-२०१५ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
तिमी बच्चाहरूले कहिल्यै पनि कुनै कुरामा अलमलिनु छैन । पढाइलाई कहिल्यै पनि नछोड । कति
बच्चाहरू संगदोषमा आएर रिसाएर आफ्नो पाठशाला खोलिदिन्छन् । यदि आपसमा नमिलेर आफ्नो
पाठशाला खोले भने त मूर्खता हो । रिसाउँछन् भने पाठशाला खोल्न लायक नै हुँदैनन् । त्यो देह-
अभिमान तिम्रो चल्दैन किनकि बुद्धिमा दुश्मनी छ भने त्यो याद आउँछ । केही पनि कसैलाई
सम्झाउन सक्दैनन् । यस्ता पनि हुन्छन्, जसलाई ज्ञान दिन्छन् ऊ अगाडि जान्छ, आफू स्वयं गिर्छन् ।
स्वयं पनि सम्झन्छन्- मभन्दा उसको अवस्था राम्रो छ । पढ्ने राजा बन्छन्, पढाउनेवाला दास-
दासी बन्न पुग्छन्, यस्ता-यस्ता पनि छन् । पुरुषार्थ गरेर बाबाको गलाको हार बन्नु छ । बाबा म
जीवन छँदै हजुरको बनेको छु । बाबाको यादबाट नै बेडा पार हुनु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी
बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) कहिल्यै कुनै कुरामा अलमलिनु छैन । आपसमा मतभेदमा आएर पढाइ छोड्नु छैन ।
दुश्मनी गर्नु पनि देह-अभिमान हो । संगदोषबाट आफ्नो धेरै-धेरै सम्हाल गर्नु छ । पावन
बन्नु छ, आफ्नो चालचलनबाट बाबाको शो गर्नु छ ।
- २) प्रीत बुद्धि बनेर एक बाबाको अव्यभिचारी यादमा रहनु छ । तन-मन-धनबाट बाबाको
कार्यमा सहयोगी बन्नु छ ।

वरदानः- मुरलीको साजद्वारा मायालाई समर्पण (सरेण्डर) गराउनेवाला मास्टर मुरलीधर भव
मुरली त धेरै सुनेका छौ, अब यस्तो मुरलीधर बन जसबाट माया मुरलीको अगाडि
समर्पण होस् । मुरलीको राजको साज यदि सदा बजाइरह्यौ भने माया सदाको लागि
समर्पण हुन्छ । मायाको मुख्य स्वरूप कारणको रूपमा आउँछ । जब मुरलीद्वारा
कारणको निवारण मिल्छ तब माया सदाको लागि समाप्त हुन जान्छ । कारण खतम
अर्थात् माया खतम ।

स्लोगनः- अनुभवी स्वरूप बन्यौ भने अनुहारबाट भाग्यको झलक देखिन्छ ।